

3 3

trzy
po
trzy

*Sploty
ćwiczeń
warsztatowych*

Autor:

Justyna Czarnota

Oprawa graficzna:

Karolina Witowska

Piosenka „TRZY PO TRZY”

tekst: Konrad Dworakowski

muzyka: Piotr Osak

Autorzy zdjęć:

Marta Ankiersztejn [str.: 9, 14, 16, 23], Wojciech Budny [str. 11],

Piotr Frąckiewicz [str. 25], Michał Matuszak [str.: 7, 18, 21]

Prowadzący warsztaty w ramach projektu TRZY PO TRZY:

Teatr Lalek Guliwer: Maria Babicka, Justyna Czarnota, Tomasz Kowol,
Jacek Poniński, Krzysztof Prygiel

Teatr Pinokio w Łodzi: Krzysztof Ciesielski, Małgorzata Krawczenko,
Hanna Matusiak, Piotr Osak

Teatr Baj Pomorski: Anna Chudek, Magdalena Jasińska,
Krzysztof Parada, Barbara Rogalska

Pomysłodawczyni i koordynatorka projektu:

Justyna Czarnota

Lider projektu:

Teatr Lalek Guliwer

Projekt dofinansowano ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Teatr
Guliwer

TEATR
BAJ POMORSKI
W TORUNIU

PINOKIO
Teatr

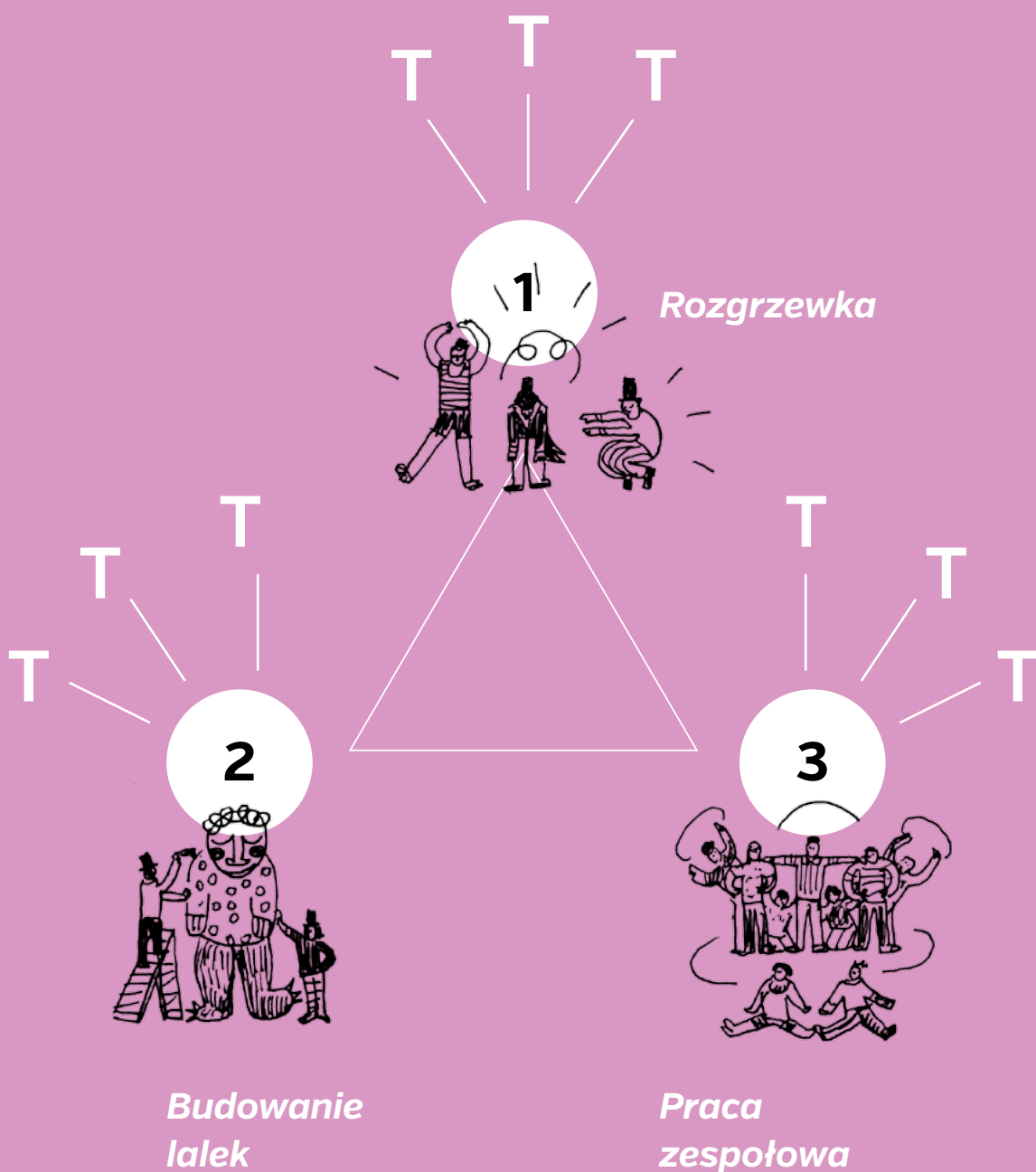
TRZY PO TRZY

**To materia
A to człowiek
Między nimi cienka nić
Przez tę nitkę
płynie życie
by materia mogła żyć**

**To jest człowiek
to materia
w obie strony działa nić
gdy materii
nadasz życie
będziesz pleść mógł TRZY PO TRZY**

refren:

**To animacja
Gdy się rodzi w środku duch
To jest kreacja
Gdy ten duch myśl wprawia w ruch
Nawet bardzo małym gestem
Mogę mówić to kim jestem
Mogę mówić to co czuję
Gdy materię animuję
(TRZY PO TRZY)**

Oddajemy do Waszych rąk broszurę, która jest zapisem doświadczeń zdobytych podczas realizacji projektu edukacyjnego **TRZY PO TRZY** w Teatrze Lalek Guliwer w Warszawie, Teatrze Pinokio w Łodzi oraz w Teatrze Baj Pomorski w Toruniu. W 2014 roku w tych instytucjach aktorzy przygotowali po trzy krótkie solówki lalkowe. Po każdym pokazie widzowie brali udział w **warsztacie** prowadzonym przy współpracy pedagoga teatru. Nie były to lekcje teatralne, ale prawdziwe **spotkania**. Zapraszaliśmy młodych odbiorców sztuki do wspólnej zabawy i staraliśmy się za każdym razem stworzyć sytuację, w której dziecko stanie się podmiotem działania: będzie mogło wypowiedzieć swoje zdanie i uwolnić kreatywność.

Nasze warsztaty odbywały się po etiudach i były z nimi nierozzerwalnie związane. Zajęcia rozpoczynaliśmy krótką rozgrzewką – już wówczas nawiązywaliśmy do tematu przedstawienia. Gdy budowaliśmy scenariusze, mieliśmy na uwadze przede wszystkim zapoznanie widzów z techniką animacyjną, którą przed chwilą widziały na scenie – stąd głównym zadaniem często było samodzielne robienie lalek i przygotowanie przez dzieci krótkich przedstawień z ich wykorzystaniem. Ponieważ warsztat pedagogiczno-teatralny z reguły ma na celu podnoszenie kompetencji społecznych, chętnie łączyliśmy uczestników w grupy i proponowaliśmy im wspólne działania.

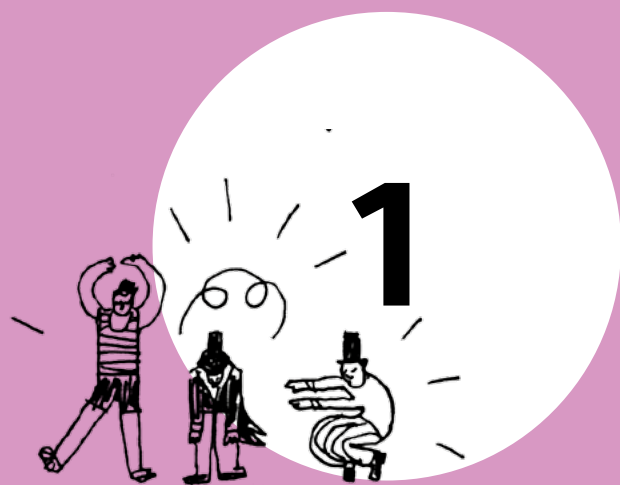
Na kolejnych stronach nie znajdziecie pełnych scenariuszy lekcji czy zajęć teatralnych, ale ćwiczenia zainspirowane naszymi spektaklami. Ułożyliśmy je w trzy bloki. W pierwszym pojawiają się **propozycje rozgrzewek** służących wprowadzeniu lub nawiązaniu do tematu przedstawienia, ale również integracji grupy, skoncentrowaniu uwagi dzieci. W drugiej części prezentujemy kilka prostych sposobów na **budowanie lalek**, a w trzeciej skupiamy się na zadaniach możliwych do wykonania jedynie w **działaniu zespołowym**. Każdy blok poprzedza krótkie wprowadzenie.

Zainicjowaliśmy projekt **TRZY PO TRZY**, by udowodnić, że wizyta w teatrze nie musi ograniczać się tylko do udziału w wydarzeniu artystycznym, ale może inspirować do twórczej pracy. Mamy nadzieję, że nasza broszura zachęci Was do zabawy z uczniami po obejrzeniu spektaklu, ale też skłoni do poszukiwań i eksperymentów teatralnych.

Zapraszamy do lektury!
Twórcy projektu TRZY PO TRZY

Rozgrzewka

O tym, że warsztat teatralny powinna otwierać rozgrzewka, wie każdy. To chwila, w której przygotowujemy ciało i umysł do działania, oczyszczamy się z codziennych emocji, zapominamy o tym, co wydarzyło się wcześniej. Skupiamy się na tu i teraz.

W polskiej rzeczywistości szkolnej zajęcia teatralne najczęściej odbywają się w klasie lub na sali gimnastycznej – warto zadbać o to, by odczarować tę przestrzeń. Czasem pomaga zwykłe wyniesienie ławek czy materaców! Pewna nauczycielka opowiadała, że największym przeżyciem dla uczniów podczas rocznej pracy teatralnej był moment, w którym poprosiła, żeby przed wejściem do klasy na zajęcia zdjęli buty i skarpetki. Eksperymentujmy! Nie bójmy się niecodziennych sytuacji!

Warsztat pedagogiczno-teatralny cechuje wyraźna linia dramaturgiczna: każde ćwiczenie wypływa z poprzedniego i jest skupione wokół wybranego przez prowadzącego tematu. Warto do niego nawiązać już na początku spotkania – nie tylko w powitaniu czy rozmowie, ale również w ćwiczeniach rozgrzewkowych. Pamiętajmy, że dobrze przeprowadzona rozgrzewka procentuje podczas całego warsztatu, a nam, prowadzącym, pozwala dopasować metody i zadania do możliwości i oczekiwań uczestników.

Teatr Pinokio w Łodzi *Zachód słońca*

Zwykły pokój z fotelem, śnieżącym telewizorem i lampką. W nim pewna Babcia, którą czasami mija się w biegu na przejściu dla pieszych lub na schodach. Ta starsza Pani zaprasza do swojego domu i do swojej codzienności. O czym myśli i za czym tęskni? Etiuda „Zachód słońca” w wykonaniu Małgorzaty Krawczenko to poetycka opowieść o starości, samotności i odchodzeniu, ale także podróż w krainę pięknych wspomnień i marzeń.

Warsztat

Na lekcjach często mówimy o szacunku należnym osobom starszym, dyskutujemy o tym, jak się wobec nich zachowywać w miejscach publicznych. Proponujemy, by na początku warsztatów stworzyć sytuację, w której prowadzący dowie się, jak uczniowie definiują starość i jak wyobrażają sobie codzienność starego człowieka.

Uczestnicy warsztatów zaczynają powoli chodzić w przestrzeni – nie poruszają się po kole, ale szukają własnej ścieżki. Oddychają głęboko. Prowadzący prosi, by kolejno skupiali się na poszczególnych częściach swojego ciała: by zwrócili uwagę, jak stawiają stopy, jakim krokiem chodzą, co robią z rękami, jak układa się linia kręgosłupa, w jakiej pozycji znajduje się głowa. Potem sugeruje, by – nadal chodząc – wyobrazili sobie siebie kolejno za 10, 20, 30, 50 lat. W trakcie ponawia prośby o koncentrację na układzie stóp, kroku, linii kręgosłupa i głowy. Przemieszczając się w przestrzeni, można również wykonać ćwiczenie na asocjacje. Uczestnicy rzucają do siebie piłeczkę tenisową. Ten, kto ją łapie, wypowiada jedno słowo, które kojarzy mu się ze starością. Skojarzenia nie mogą się powtarzać.

Teatr Baj Pomorski Królik

Przed kurtyną staje magik, by zaprezentować swój popisowy numer: wyciągnie królika z kapelusza. Trik się udaje, ale po chwili zwierzątko znika. Iluzjonista szuka go wszędzie, a w końcu postanawia wykorzystać wielką księgę zaklęć. Czy uda się odnaleźć przyjaciela? Etiuda w wykonaniu Anny Chudek wykorzystuje pacynkę jako technikę lalkarską.

Warsztat

Twórcy spektaklu „Królik” bawią się relacją iluzjonisty i białego królika wyciąganego z kapelusza. Proponujemy więc, by potraktować rozgrzewkę jako przygotowanie magika do wejścia na scenę – w takiej konwencji każdy mały gest nabierze nowego znaczenia!

Uczestnicy warsztatów stają w kole. Rozpoczynamy rozgrzewkę od przygotowania do pracy dłoni. Wszystkie ćwiczenia: pocieranie, poklepywanie, klaskanie, masowanie, zwykłe poruszanie palcami czy obracanie nadgarstkami będą dobrze działały. Prowadzący może wydawać kolejne polecenia, ale warto oddać dzieciom inicjatywę i zachęcić je na przykład do wymyślania ruchów rąk, które wspólnie powtarzacie. W ten sposób stworzycie wielki kalejdoskop gestów. Wówczas kolejnym krokiem będzie wymyślenie przez każde dziecko gestycznego kodu i zaklęcia, za pomocą którego rzuci się na kogoś czary.

Warto też pomyśleć, w jaki sposób rozgrzewać kolejne części ciała, by nawiązywać do zachowań magika: na przykład zataczanie kręgów ramionami wykorzystajmy jako zabawę w narzucanie i zrzucanie czarodziejskiego płaszcza.

Teatr Baj Pomorski Wyprawa na „Ariadnie”

Przed publicznością staje mnich. Opowiada baśń o tajemniczym żeglarzu. Po chwili ztraca się w historii, mamy wrażenie, że właściwie mówi o sobie. Tytułowa nić okazuje się drogowskazem, który pozwala na bezpieczny powrót z krainy wyobraźni. Etiuda w wykonaniu Jacka Pietruskiego oparta jest na motywach wiersza Jana Brzechwy „Wyprawa na Ariadnie” i wykorzystuje konwencję teatru cieni.

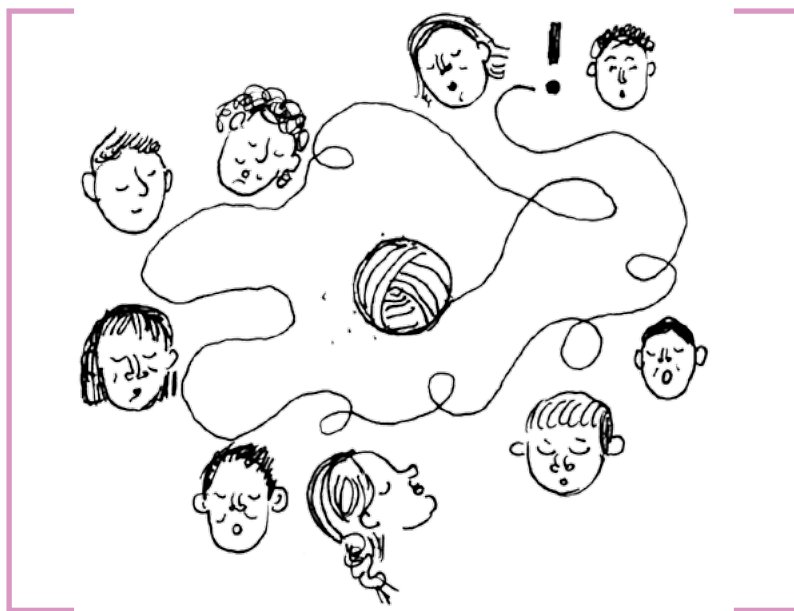

Warsztat

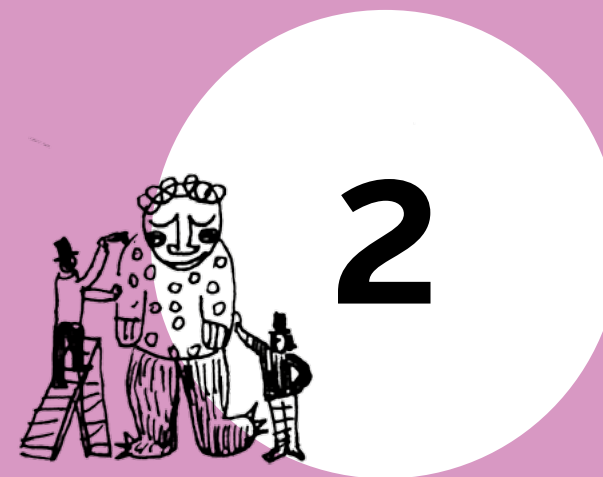
Rozgrzewka wyobraźni jest równie ważna, jak przygotowanie ciała. Jeśli mamy niewiele czasu, najlepiej sięgnąć po zabawy na asocjacje – choćby budowanie łańcuchów skojarzeń.

Nasza propozycja wykorzystuje storytelling. Uczestnicy warsztatów zajmują miejsca w kole. Prowadzący siada wśród nich z dużym kłębkem wełny w ręku. Zaczyna snuć opowieść w dowolny sposób – może przedstawić początek, ale równie dobrze stworzyć dłuższą historię i urwać ją w momencie kulminacyjnym. Zadaniem dzieci jest wspólne jej dokończenie. Prowadzący zatrzymuje początek nici i rzuca kłębek osobie, która kontynuuje opowieść. Utrudnienie polega na tym, że każdy uczestnik może wypowiedzieć tylko jedno zdanie. Narracja urywa się w momencie, gdy kończy się nić! Uczeń, który będzie miał w ręku końcówkę kłębka, musi więc wymyślić puentę.

Zabawę warto powtórzyć kilkakrotnie. Równie ciekawą wersją ćwiczenia jest budowanie opowieści słowo po słowie. Z tej techniki warto korzystać, gdy chcemy wzbogacić jakiś epizod w detale.

Budowanie lalek

Warsztaty teatralne powinny pobudzać kreatywność. Prowadzący musi być ciekawy opinii swoich podopiecznych, otwarty na ich pomysły, gotowy wysłuchać najdziwniejszych opowieści. Zajęcia prowadzone w atmosferze akceptacji i spokoju pomogą dzieciakom się otworzyć, pozwolą nam nawiązać z nimi bliski kontakt.

Budowanie lalek to zadanie przede wszystkim manualne. Nie proponujemy warsztatów, które sprawią przyjemność głównie osobom uzdolnionym plastycznie. Stawiamy zadanie w taki sposób, by nie hamować pomysłowości uczniów. Nie chodzi przecież o to, by robić rzeczy jak spod igły, dokładnie kopiując instrukcję, ale by wykazywać się kreatywnością i chęcią działania. Pamiętaj, że ograniczenie elementów pobudza wyobraźnię: przy pomocy dwóch papierowych talerzyków, zwykłego sznurka i nożyczek również może powstać najfajniejsza figura na świecie.

W tym miejscu trzeba szczerze powiedzieć, że tak naprawdę lalkę można zrobić właściwie ze wszystkiego. Na kolejnych stronach znajdziecie kilka z miliona możliwych propozycji!

Teatr Lalek Guliwer

Jak działa odkurzacz?

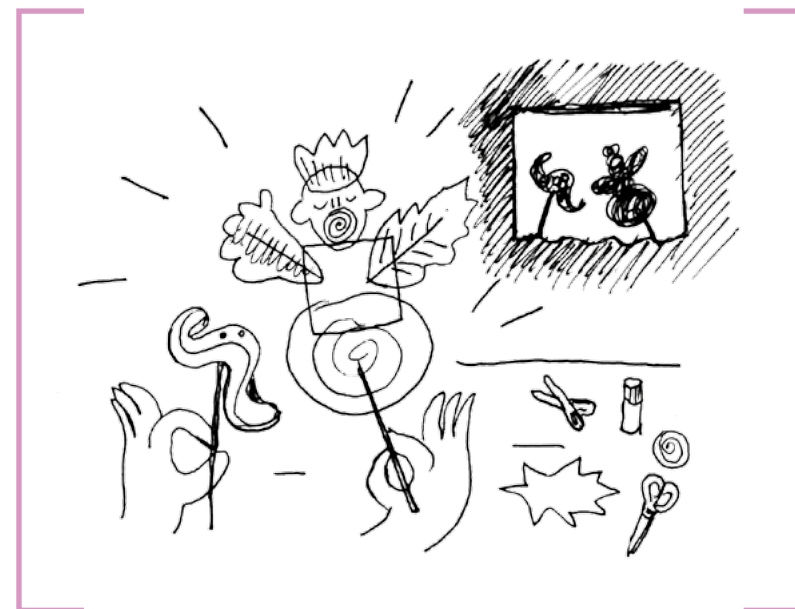
To dowcipna historia powstania pierwszego odkurzacza, opowiedziana z perspektywy wynalazcy. Konstruktor borykający się z problemami powodowanymi przez alergię rzuca wyzwanie roztoczom zamieszkującym domowy kurz. Etiuda w wykonaniu Tomasza Kowola grana jest w technice teatru cieni.

Warsztat

By stworzyć spektakl cieniowy, potrzeba wyciemnionej sali, ekranu (zrobionego choćby z białego prześcieradła, choć można też wykorzystać grafoskop), źródła światła i oczywiście lalek. Lalki cieniowe są proste do wykonania i zarazem niezwykle efektowne. By je zrobić domowym sposobem, wystarczy tak naprawdę kawałek czarnego brystolu, patyczki od szaszłyków (lub kawałek drutu) i odrobina mocnej taśmy klejącej.

Jak sprawić, by tworzenie lalek nie było tylko rysowaniem figur o wyrazistych konturach? Dając polecenie, które pobudza wyobraźnię dzieci! Wystarczy zapytać o to, jaka najdziwniejsza postać ukryła się w worku od odkurzacza. Baletnica w kaloszach? Słoń z myszką na czubku trąby? Kaktus na dwóch nogach? Z takimi bohaterami możecie śmiało ruszać na scenę!

Teatr Lalek Guliwer Polietylen

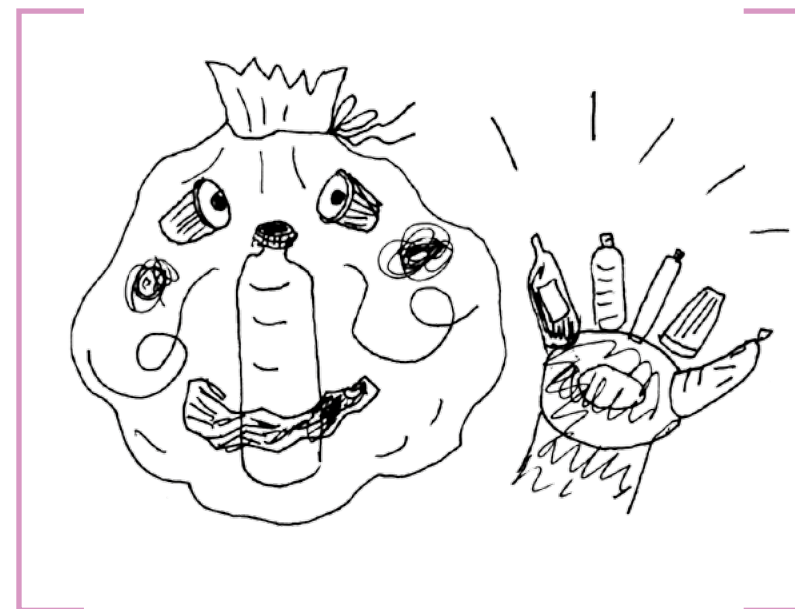
Daleko, daleko w przyszłości był sobie człowiek. Policzki miał czerwone, brodę i wąsy – śnieżnobiałe, a w głowie tylko jedno pytanie: Co by było, gdyby śmieci ożyły? Etiuda w wykonaniu Jacka Ponińskiego to lalkowa wariacja tworząca teatralny Wszechświat z tego, co jednorazowe i na pierwszy rzut oka niepotrzebne.

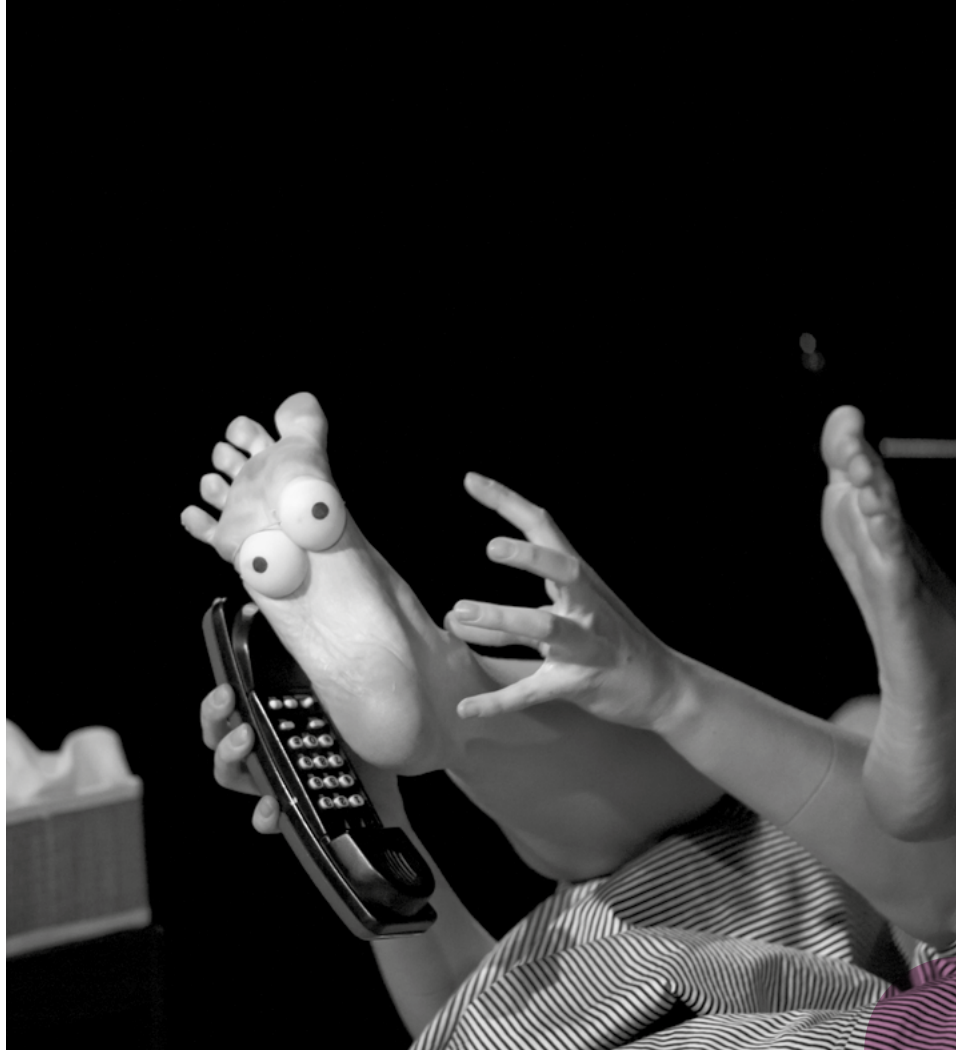

Warsztat

Warsztaty recyklingowe są niezwykle popularne. Wykorzystując śmieci, można zrobić właściwie wszystko – również lalki teatralne. Wystarczy w dowolny sposób wygiąć plastikową butelkę, domalować czy dokleić jej oczy i buzię.

Proponujemy zrobienie lalek z niepotrzebnych drobiazgów, które dzieci noszą przy sobie: paragonów, papierków po cukierkach i kanapkach, biletów itp. Prowadzący przygotowuje cienkie foliowe siatki, sznurek oraz grube kolorowe taśmy klejące lub samoprzylepny kolorowy papier. Każde dziecko szuka w swoim plecaku czy kieszeniach jakiegoś niewielkiego śmiecia. Ten właśnie drobiazg układamy w reklamówce i modelujemy z niego głowę lalki. Zawiązujemy sznurek, by tworzył kołnierzyk. Siatkę ozdabiamy kawałkami taśmy lub papieru. Prowadzący prosi dzieci, by zastanowiły się, w jaki sposób dany śmieć zawędrował do nich. Przypominając (lub wymyślając) sobie tę historię, szukamy jednocześnie imienia dla lalki, którą przygotowaliśmy.

Teatr Pinokio w Łodzi

Re-animacja

Przytulna sypialnia z wygodnym łóżkiem, miękkim dywanikiem oraz szafką nocną z niezbędnymi bibelotami. Mieszkanka pokoju po złożeniu zmęczonej głowy na poduszce, a chorej nogi pod kołdrą, przekonuje się, że gdy rozum śpi, budzą się... ręce i nogi. Etiuda w wykonaniu Hanny Matusiak to wesoła opowieść o cielesnych bolączkach, udzielaniu pierwszej pomocy oraz uzdrawiającej mocy miłości.

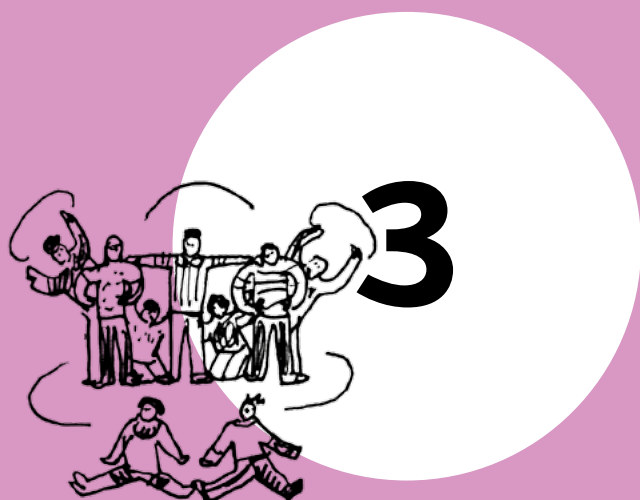
Warsztat

Lalki można stworzyć, można je też znaleźć – na przykład uważnie przyglądając się... **naszemu ciału**. Ułożone w charakterystyczny sposób ręce mogą zamienić się w kwiat czy wilka. 10 palców u rąk to już 10 aktorów! Wystarczy domalować oczy i miny na opuszkach, by grać nieskończone ilości scen!

Ciekawszym wariantem tego ćwiczenia jest poszukanie potencjału **teatralnego innych części ciała**. Prowadzący musi wyposażyć się w zmywalny mazak w dwóch kolorach: czarny lub niebieski do zaznaczania oczu i czerwony – do malowania ust. Spróbujcie sprawdzić, jak mogłaby wyglądać lalka zrobiona na kolanie, na łokciu, na biodrze. O czym i w jaki sposób będzie opowiadać lalka tworzona na kostce?

Praca zespołowa

Umiejętność pracy zespołowej jest jedną z najwyżej cenionych kompetencji społecznych. Im wcześniej zaczniemy ją ćwiczyć, tym lepiej i chętniej będziemy w ten sposób działać. Tworząc grupy, warto zachęcać dzieci, by nie dobierały się ciągle w takie same zespoły, ale sprawdzały nowe konfiguracje. Dzięki temu będą mogły uświadomić sobie własną strategię funkcjonowania i zajmowania miejsca w grupie.

Podczas warsztatów teatralnych dajmy jak najwięcej przestrzeni dzieciom: zbierajmy od nich informacje, ale pozwólmy też działać przypadkowi, pamiętając, że kreatywność i abstrakcyjne myślenie uruchamia się wtedy, gdy znajdujemy się w sytuacji niecodziennej i po prostu musimy szukać nowych rozwiązań. Dlatego dobrze jest korzystać z wszelkich sposobów, które wymuszają nieoczywiste połączenia: przygotowujemy lalki w tajemnicy przed sobą i pokazujemy je sobie nawzajem dopiero wtedy, gdy zaczynamy pracę nad scenką w grupie, tworzymy banki postaci, z których będziemy losować bohaterów naszych historii. Słowem: róbmy wszystko, by skomplikować sytuację na tyle, by uczestników pochłaniało wspólne szukanie rozwiązań!

Teatr Pinokio w Łodzi Stolik dla dwóch osób

Stół, dwa krzesła, dwa talerze, dwa zestawy sztućców i jeden człowiek. Jak poradzi sobie z nadmiarem posiłku i nieznośnej samotności? Za pomocą plastycznej wyobraźni może połączyć otaczające go przedmioty i powołać do życia towarzysza stworzonego na własny obraz i podobieństwo. Etiuda w wykonaniu Krzysztofa Ciesielskiego to metaforyczna opowieść o samotności, przyjaźni i nieograniczonej sile ludzkiej kreacji.

Warsztat

Bohater etiudy jest tak bardzo samotny, że z plasteliny lepi sobie przyjaciela. Zadanie, które proponujemy, adresujemy do całej klasy. Dzieci codziennie spędzają ze sobą kilka godzin, dochodzi między nimi do wielu interakcji: wspólnie się cieszą, kłócą, boją. Ćwiczenie pomaga w integracji grupy: uświadamia, że w tej społeczności każdy może znaleźć – a nawet wybrać – swoje miejsce.

Prowadzący przygotowuje plastelinę – może wykorzystać jeden kolor, tak jak w spektaklu, lub dać dzieciom możliwość wyboru barw. **Celem ćwiczenia jest zbudowanie miasta.** Pierwszy krok to wspólne stworzenie podłoża pod budowę. Aby to zrobić, można na przykład na dużej desce (lub grubszym arkuszu papieru) rozsmarować cienką warstwę plasteliny – dzieci mogą pracować jednocześnie, jeśli usiądą dookoła.

Następnie każdy uczestnik robi jedną rzecz lub postać, którą chciałaby mieć w swoim mieście. Gdy wszyscy są gotowi, siadamy przed przygotowanym wcześniej podłożem. Uczniowie kolejno dokładają elementy, tłumacząc, dlaczego wybierają dla swojej rzeźby właśnie takie miejsce.

Teatr Lalek Guliwer Przepis na teatr

Akcja rozgrywa się w bufecie teatralnym tuż przed nadejściem aktorów. Okazuje się, że podglądanie pracy kucharza może być równie ciekawe jak oglądanie teatru zza kulis. Etiuda w wykonaniu Krzysztofa Prygiela to teatr ożywionych form spożywczych.

Warsztat

Wszystko może się stać lalką, wszędzie można zobaczyć teatr – taki wniosek przychodzi do głowy po obejrzeniu „Przepisu na teatr”. Skoro tak jest, spróbujmy przygotować scenki z rzeczy, które mamy pod ręką.

Ważne, by prowadzący miał ze sobą tak zwany wór bzdur – tajemniczy pojemnik z różnymi przedmiotami codziennego użytku. Rozdajemy karteczki i prosimy, by każde dziecko zapisało, w jakim miejscu rozgrywałaby się historia, którą chciałoby zobaczyć w teatrze. Karteczki zbieramy. Uczestników dzielimy na grupy. Grupy wybierają reprezentanta – ta osoba losuje karteczkę z miejscem – tam będzie się rozgrywała akcja ich sceny. Teraz czas wybrać jej bohaterów. Prowadzący podchodzi do każdej osoby ze wspomnianym worem bzdur – uczestnicy losują po jednej rzeczy, która na scenie zamieni się w lalkę. Przygotowujemy etiudy i prezentujemy je sobie nawzajem.

Teatr Baj Pomorski Piórko

Szalony konstruktor w pocie czoła pracuje nad dziełem życia: latającą maszyną. Tymczasem blisko jego warsztatu, na wysokiej skale wykluwa się pisklą, które na oślep wyskakuje z gniazda. Zatacza koła w powietrzu, aż w końcu ląduje w pracowni konstruktora, kiedy ten śpi. Co wyniknie ze spotkania bohaterów? Etiuda w wykonaniu Krzysztofa Pardy jest opowieścią o sile przyjaźni, oraz o tym, że w realizacji swoich pragnień warto korzystać ze wsparcia najbliższych.

Warsztat

Pewnego dnia lalkarz schodzi do garażu. To, co tam widzi, pobudza jego wyobraźnię na tyle silnie, że tworzy spektakl. Taka geneza stoi za powstaniem etiudy „Piórko”.

Prowadzący przygotowuje kilka starych rzeczy, które można znaleźć w piwnicy, na poddaszu czy w pawlaczu: niepotrzebne walizki, rurki PCV, ale również pompkę do roweru, termos itp. Prowadzący dzieli uczestników na grupy. Każda z nich otrzymuje kilka losowo wybranych przedmiotów (mniej, niż jest uczniów w danym zespole). Elementy powinny funkcjonować jako lalki.

Każda z ekip wybiera jeden z materiałów, które wykorzystuje do zrobienia scenografii - najlepiej sprawdzi się szary papier, folia malarska, flizelina lub bibuła. Dzieci mogą pracować nad tematem, który podaje prowadzący lub wymyślić scenkę samodzielnie.

TRZY PO TRZY | Teatr Lalek Guliwer
koordynacja: Maria Babicka

Polietylen

solista lalkarz: Jacek Poniński
opieka artystyczna: Robert Jarosz
oprawa muzyczna: Patryk Lichota
oprawa plastyczna: Anna Gądek

Jak działa odkurzacz?

solista lalkarz, oprawa plastyczna:
Tomasz Kowol
opieka artystyczna: Robert Jarosz
oprawa muzyczna: Patryk Lichota
współpraca graficzna:
Karolina Witowska

Przepis na teatr

solista lalkarz, opracowanie muzyczne, multimedia: Krzysztof Prygiel
opieka artystyczna: Robert Jarosz
współpraca graficzna:
Karolina Witowska

TRZY PO TRZY | Teatr Pinokio w Łodzi
koordynacja: Kamila Majchrzycka

Zachód słońca

solistka lalkarka: Małgorzata Krawczenko
opieka reżyserka: Konrad Dworakowski
scenografia: Martyna Dworakowska
muzyka: Piotr Osak

Stolik dla dwóch osób

solista lalkarz: Krzysztof Ciesielski
opieka reżyserka: Konrad Dworakowski
scenografia: Martyna Dworakowska
muzyka: Piotr Osak

Re-animacja

solistka lalkarka: Hanna Matusiak
opieka reżyserka: Konrad Dworakowski
scenografia: Martyna Dworakowska
muzyka: Piotr Osak

TRZY PO TRZY | Teatr Baj Pomorski
koordynacja: Piotr Lenkiewicz

Piórko

solista lalkarz, oprawa plastyczna:
Krzysztof Parda
opieka artystyczna: Zbigniew Lisowski
oprawa muzyczna: Mateusz Jagielski

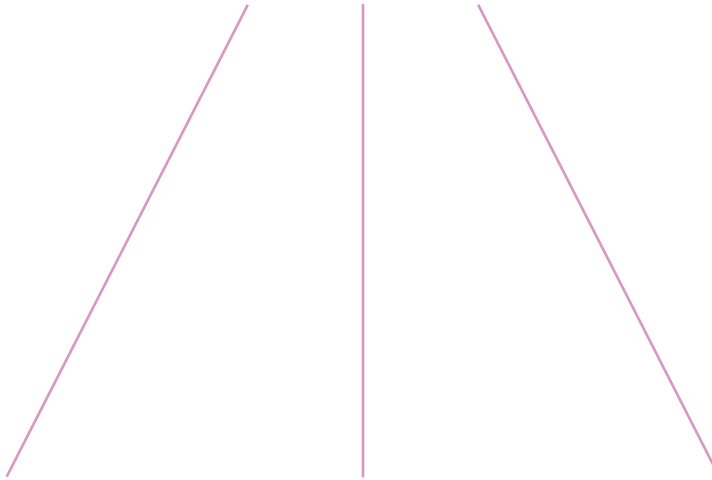
Królik

solistka lalkarka: Anna Katarzyna Chudek
opieka artystyczna: Zbigniew Lisowski
scenografia, kostiumy: Ivan Hudak
projekt lalki: Dariusz Panas
muzyka: Krzysztof Zaremba,
Ireneusz Maciejewski
światła: Piotr Frąckiewicz
technika sceny: Andrzej Kolankowski

Wyprawa na „Ariadnie”

solista lalkarz, konstrukcja dekoracji,
muzyka: Jacek Pietruski
opieka artystyczna: Zbigniew Lisowski

Teatr Lalek Guliwer

ul. Różana 16

02-548 Warszawa

www.teatrguliwer.waw.pl

Teatr Pinokio w Łodzi

ul. Kopernika 16

90-503 Łódź

www.teatrpinkio.pl

Teatr Baj Pomorski

ul. Piernikarska 9

87-100 Toruń

www.bajpomorski.art.pl